

Beograd, jun 2000.

IV

OGLEDI SUNCA
uvod u novu pedagogiju

svako pisanje, oduvek znači
samo jedno: IZDAJA.

Ti si čovek pada. Ono što je prošlo.
Jedno je sumnja, drugo su činjenice, fakti.
Oni govore: ti si čovek pada i svako tvoje učenje je
učenje čoveka koji pada.

Čini se nezamislivim da je to moj put.
Čini se nezamislivim da ja imam put.

Prošlost je tvoje večito uporište. Govoriš o svojoj
promeni kao iskustvu, načinu života, poništenju...
Niko te ne čuje, jer ne želiš da te iko čuje.
Jer je to tvoja sramota.
I nje se ne možeš rešiti.
Ona je tvoje lice.

Ja idem dalje od tvog prezira.
Ja se ne igram.
Zapamti, ja se ne igram.
To je jedno NOVO OSEĆANJE SVETA.

I

pad

Ne da bih se zadržao, pišem ovo.
A ti koji me češće vidiš u noći, u magiji, u smehu, od mene vidiš kamen, osećaš...
Tvoja zaljubljenost, samo ako ja odlučim da ostanem do jutra, za kratko obnavlja tvoj prezir.
Zlato za kojim tragaš čitav život pojavljuje se i izmiče ti, klizi kroz prste.
JEDNA JE RUKA POHLEPE KOJA SE RAĐA SVAKOG JUTRA.
Nazivati je iskrenošću?

Jedino moj sjaj može promeniti tvoje lice.
Tvoje lice će biti sprženo lice.

Zbog toga nepristajanje?
Zbog toga pohvale i kuđenje?
Zbog toga prezir?

Tvoje lice je umorno, ali ti nisi.
Ti si NEUMORAN.
Mislím da te mogu nazvati čuvarom vremena.
Onaj koji misli da žrtvuje sebe budućim generacijama.
Koji neizmerno voli i veruje.

Kao onaj koji opravdava zlo zarad viših ciljeva, ti
hvataš trenutke uspeha kao dovoljnu moralnu
satisfakciju.
Moral je ono prošlo, stalna zapitanost na granicama,
"ljudski je grešiti"...

Tvoja glad za iskustvima, glad je koju ne deliš ni sa
kim.

Za moje dobro, želiš da me naučiš da je život igra.
Na granici nasilja.
Postavljaš sebi limite u ljudima i svaku svoju grešku
pripisuješ svom neznanju (koje nazivaš neiskustvom) i
tudem ludilu.
U svojim nesanicama urličeš kako poslednji put govoriš
tako, kako to mora prestati, grcaš...
Posle kao žena izmičeš.
Vidiš svoj put dobrim i izmičeš.

Ja ti to ne osporavam.
Ja isijavam.
Moje stalno prisustvo, tvoj je jedini usud.
Zato se okrećeš noći, "slobodan" da ne zaspiš.
Tišina koju tada čuješ je tišina noći.
Ne zaboravi to.

Ali ja sam i tada tu.
U kamenu.
U refleksiji.
Moja postojanost čini od tebe tvorca oluja.
U oluji, u uzavreloj mahnitosti, u stalnom trošenju
prostora, imaš osećaj vodstva novih generacija,
TRENUTAK SREĆE.

Dakle, čuvar vremena i tvorac oluje; ti se okrećeš sebi
jedino pred izazvanim suzama.
Tada si siguran od svake svetlosti.
Od svog usuda.
Zato se stalno okružuješ očima i učih ih da se igraju,
jer igraju se deca, a SUZE SU UVEK DETETOVE.

U pitanju je NOVO OSEĆANJE SVETA.
Postajem jasniji.
Svo ovo pisanje je probijanje spektra.
Dodir sa dugom.
Ti dugu doživljavaš drugačije.
Kao svoju zaslugu.
Ipak, nedostaje ti u noći.
Nazivaš je igrom svetlosti i nedostaje ti.

Novo osećanje sveta.
Novi osećaj.
ISIJAVANJE.

Ti si čovek osamljenosti.
Tvoj osećaj.
Tvoja zla kob početka.
Tvoje nezgrapno grljenje rukama.
Pripijanje usamljenosti.

Ti si čovek koji se davi.
Onaj koji se bori da ostane na površini.
Koji se bori.
Koji dodiruje da bi pomazio.
Snagom koja nije nežnost.
Koja je pripijanje.
NASRTAJ IZGLADNELOG MUŠKARCA.

Biti usamljen, tvoja je jadikovka dana.
Večito osamljivanje.
Savršen alibi.
Ono što je prošli duh vremena.
Tvoje iskustvo.
Pad.

Govoreći u okviru svojih iskustava sve što slušam o
sebi od strane tebe si ti.
Ti govoriš samo sebi.
O sebi.
I ja te slušam.

Ništa te ne sprečava da mi se približiš.
Pukotina je u svemu.
Prolaz.
Ja jesam, i dok pišem ovo dopirem do tebe, ali...

Ti si čovek rečnika.
I negacija rečnika.
Spaljena knjiga.
Sve čemu se približiš, ti to želiš da uništiš.
To je dno na koje nikada ne padaš padajući.
To su oči.
Granice koje nikada ne prelaziš.
I praviš zakon.
I govoriš kako bi trebalo da bude.

Želiš da mi se približiš.
Želiš da se ja približim tebi.
Da me uništiš.
Moj kraj je za tebe beskonačnost.
Zato sve vidiš kao igru.
Jer ne nazireš kraj.
Ali kraj postoji.
Tada ću se okrenuti sebi.
Tada ćeš me ugledati kao zenicu.
OKO SVEMIRA.

Samosažaljenje i ozlojedenost tvoji su saputnici u
beskrajnoj igri pomaganja i izbavljanja ljudi iz
nesreće.
Tvoja su hrana.
I kada govoriš da si na izmaku snaga, tada si
najjači, najsitiji.
Tvoje jedino pitanje meni:
"Šta tražiš ti ovde?"
Ja ne tražim.
"Pretnja?"
Nejasan sam ti.
Ipak, to je samo jedno NOVO OSEĆANJE SVETA.
Ono nije pretnja.

Ovo je vreme moralo doći.
Ovaj osećaj.
Ja idem ispred tvog pogleda koji je za tebe najbliže
sada.
Ja jesam i on, ali ne i negacija njega.
Ono što ti vidiš od mene je moja prošlost, emisija.
U tvojim očima ja sam nepostojan i nepromenljiv.
U čemu?
Pogledaj iza sebe.
Svoje iskustvo, pad...

Pad je pitanje gravitacije.
Jedne planete.
Stalne usmerenosti na centar.
Sile.

Prezasićen, nepoverljiv.
Učitelj.
Onaj koji razapinje.
Da bi bio upitan.
Svetina ili Bog, svejedno.
Pitanje napuštenosti.
Od uzdizanja u nebesa do bacanja u blato.
Sile.
Ono što je prošli duh vremena.

Moral koji te obavezuje da pljuješ sve oko sebe,
pokajnički zaborav u protivrečnosti, iz gordosti vapaj
pretvoren u režanje, u naoštrenu čeljust gladnu mesa...

Duša koja zahteva.

Koja guta.

Koja se obraća drugima (koja pati) sa interesom.

Jer je povređena.

Jadna u svojoj ozlojeđenosti.

I večiti utešitelj iz budućnosti, zdrav razum, božanski
glas:

"Sve je dobro"

...dok je iskustva.

Nikad dosegnuto ništavilo.

Samo pad ka njemu.

Pretpostavljen pad.

Jer se hoda - igra - po granici, po ivici zida, po
žici.

U stalnom izboru strana.

Uvek na vrhu.

Mora doći do odbrane.

Do tvog napada.

Kada progledaš.

Čovek dekadencije je ispunjen strahom.

On oseća (čuje) naknadno.

Ti si čovek dekadencije.

Svaka moja misao i tvoja je.

Po njoj smo se i našli.

Ali ti je izgovaraš kasnije.

Kada prođe svaka mahnitost pijanstva.

I moral koji usleđuje.

ONDA KADA SE OČI NE GADE VREMENA UTKANOG U TELO.

Kasno preobraćen.

Pišem ovo jer je moje vreme.
Jer je Sunce.
Jer prži.
Jer je napad na mene uvek oluja.
Uvek bes.

Ja nemam drugog načina nego da pišem.
Da ostavim trag.
Tebi koji tragaš.

Ništa ne može biti sačuvano.
Sopstveno poimanje ništavila je samo faza.
Jedna od mnogih.
Večito kretanje u bezbroj mogućnosti.

Ti si čovek planova.
Ili bolje najavljiivač neophodnosti plana.
Koji svoje slabosti uzima za optužnicu nesprovođenja
plana.
Koji prezire druge zbog onoga što je on sam.
Koji želi da bude promenjen, jer poriče to.
Koji se kreće od ništavila do ništavila lažirajući skor
sopstvene igre.
Uvećavajući broj ljudstva.
Između bezbroj mogućnosti.
U ime morala.
U ime straha.
U ime iskrenosti.

U pitanju je jedno NOVO OSEĆANJE SVETA.
Novi osećaj.
Novo osećanje.
Neopisivo u svom trajanju.
Za života.

Misao ne opisuje.
Ona nam govori ko smo.
Na zemlji.
U kosmosu.
Ona nas vodi U NEMOGUĆE.

Beograd - Beč - Keln - Brisel - Pariz - Marsej - Kan - Sejons - Beč -
Beograd,
avgust - septembar 2000.

V

UTICAJ SVETOVA
nova pedagogija

Obraćam se svima,
dovoljno slabim da me čuju:
OVO JE MOJA POSLEDNJA PONUDA.

znan kao lepota
u svetu od koga ne zavisim
započinjem nešto
što je odavno započeto

u samom biću
u nestvarnosti

putovanje koje me čini putnikom
upornost ženskih nogu da izmame pogled
uigrana nehajnost
pût

pripremljen
prihvatam ulogu
nosim kartu i pasoš sa sobom
i podajem se stalnoj kontroli identifikacije

prelazim granice

kada osvane dan
staviću svoje tamne naočare
i gledati u prolazni pejzaž

postao sam putnik

ispraćen kao izdajnik
kao nesposobnost

bilo je potrebno samo zadržati se
na jednom mestu
neko vreme
i raditi
kao lepota

ispraćen uz strepnju neizrečene ljubavi
(ljubavi?)
izdaleka
uz velika neodobravanja

ništa se nije zadržalo
jer ništa nije naslutilo osećaj
koji nosim duboko u sebi
radost koja je udaljena od ovog sveta
od putovanja

ispraćen uz strepnju
da se nikada neću vratiti

u haosu

lud sam za ljubavlju koja razara
sada je jasno:
BIĆU SA NEKIM ZBOG SEBE
ALI SVE ŠTO RADIM
RADIM ZA DRUGOGA

te stvari se mešaju u očima drugih
kao sebičnost, kao samoživost

haos

putnik si samo ako ideš na duge staze
ako se menjaju lica ispred tebe
ako se svima jednako osmehuješ
bez mnogo reči

voz dolazi
još jedno dugo putovanje
stavio sam svoje tamne naočare

putnik bez premca

PUTNIK JE LJUBAVNIK
to je zakon

u zadržavanju (stajanju)
ne trošim ništa svoje
jer nemam ništa

živim od milosti drugih
ja sam ono šta jesam
putnik

uticaću na tebe
uticaću na tebe tako da se više nikada
nećeš prepoznati
promenićeš se
promenićeš se i nećeš se moći prepoznati

u meni su rezervoari sreće
i to je moja nesreća
ja mogu samo da dajem
da darujem tu istu sreću (nesreću)
razliven u trenucima

Čitava moja egzistencija su ti trenuci davanja
ja izvan njih ne postojim
JA SAM U SAMOĆI DOSEGAO JEDNO STANJE
KOJE JE TEBI POTREBNO
JEDNU SPOSOBNOST

promenu koju ćeš doživeti
osposobljenost
samo je glad
iz gladi moć

volećeš nemoguće
ka kom sam ti rekao da idemo

uticaću na tebe
ne krećući se, slučajno

umorio sam se od suvišnih kretnji, od materije
od svake namere

u okviru materije
ja ne mogu uticati na tebe
ali mogu promeniti izvorište materije
NIŠTAVILO

izložiću te pogledima
postaviću te na prestol
izdvojiću te iz gomile
IMACEŠ VREME U KOME TI NISI TI
uticaću na tebe
instaliraću okolnosti
uslove
koji će pokazati
veruješ li u boga

ja sam tvoj bog
ja ti se nudim da prodeš kroz mene
ja sam proziran
u osmehu

zavolećeš rane, modrice, gnoj...
gledaćeš svoje izranjavano telo bez gađenja
poželećeš da dopreš do svoje utrobe
(živi procesi, mekoća, vrelina)
ka svemu što je bliže umiranju
svemu što se raspada izvan sistema
zavolećeš, približićeš se dekadenciji
trulež će postati jedini kriterijum
prevladavši umor
nervi će se povezati
misao slobodno putuje telom

ništa čvrsto te neće mamiti
sem ako u sebi ne nosi raspad
sem ako nije posredno

i stižeš na područje totalnosti
sve čvrsto posreduje
sve čvrsto je instrument
sve čvrsto u sebi nosi užarenost
životnost lave
(koja se pokazuje samo kao izazvana)

uticaću na tebe, tvoj izgled
tvoje lice će postati grimasa
maska nesreće
moje sreće

postaćeš zavistan od mene, mog prisustva
mojih reči
žećeš da me zadovoljiš
preziraćeš me jer nećeš ZNATI kako?
sve tvoje misli biće usmerene ka meni
u toj zapitanosti
ako si kao dete - biću ti otac
ispuniću sve tvoje najskrivenije želje
jer želja je infantilna

JER SVAKA ŽELJA JE INFANTILNA

svu svoju veru tebi dajem
i ti si paralisiran
JA VERUJEM U TEBE

saznaćeš sve
sve ću ti govoriti
saznaćeš sve o sebi, o svetu
saznaćeš sve
znaćeš da objasniš svako svoje stanje
sve svoje strahove
znaćeš i uzroke, svoje poreklo
sve ćeš znati
i sve će biti UŽAS
i poželećeš da se ubiješ
(poslednja želja - opraštanje)

jedina želja koju ti ne mogu ispuniti
koju moraš sam sprovesti u delo
koju moraš URADITI SAM

moraš pokušati da napustiš život
ja ću ti samo držati ogledalo
moraš pokušati da se ubiješ pred njim, pred sobom
ako si baš toliko nesnalažljiv
ja ću ti dati i oružje

a ja sam ti govorio
i ti to znaš
raditi možeš samo za druge
sve što radiš za sebe je NIŠTAVILO
i pričaću ti
pričaću ti sve vreme dok usmeravaš oružje ka sebi
i rećiću ti da staneš i odložiš oružje
i ti ćeš saznati poslednju stvar:
da ja imam kontrolu nad tvojim životom
da vladam tvojim životom
da si mi dao svoj život da radim s njim šta hoću

postaćeš sam
ja ću ti reći da si se osamio
da si sve pogrešno razumeo
da si se odricao pogrešnih stvari
da si slepo verovao
da ja nisam ono
za šta me ti smatraš da jesam

razlog zbog kojeg si mi prišao
biće razotkriven
njega određuju mogućnosti
ukoliko pre našeg susreta nisi mogao SVE
tvoj boravak kraj mene je bio uzaludan
naučićeš da za tebe postoji BEZBROJ MOGUĆNOSTI
a za mene samo NEMOGUĆE

ja mogu da budem sve, pa i ti
ti ne možeš da budeš ja
šta god pokušao
odaje te pogled

učiniću te poželjnim
daću ti odgovornost
imaćeš vlast
doćićeš u situaciju da odlučuješ
o ljudstvu, o rezu...
drugi će zavisiti od tebe
gledaćeš u tuđe oči
osetićeš superiornost
i novi odnos spram iskrenosti

tako je malo vremena bilo potrebno
osvrnuvši se jedva da nazireš tačku
odakle si pošao
mesto našeg susreta
uhvaćen u kovitlac
lanac povezanih slučajnosti
za koje si naučio da ne postoje
- za tebe to je SUDBINA
predodređenje

i postaćeš stvar
uticaću na tebe da postaneš stvar
to je KONAČNI POSTUPAK
koristiću se tobom
pitanje tvog trajanja biće pitanje
tvoje upotrebljivosti
tvojih kapaciteta
kada se jednom potrošiš
kada postaneš neupotrebljiv
tada ćeš moći da ostvariš IZBOR
tada ćeš se odvojiti od sveta
tada će moj uticaj prestati

Uzevši muziku i njenu suštinu (kao potpuno prisustvo u vremenu dešavanja) i odvojivši je od surog izvodačkog poimanja (kategorija - muzičar), ona svoje mesto nalazi u teatru. Bez njenog upliva teatar je suv, anahron.

Polazeći od te činjenice da je muzike sušta aktualnost, postavlja se zahtev da i glumac to poima, ili bolje, da promišlja, misli muziku.

- promišljane muzike sa sobom nosi taloge prošlosti (jezičke, kompozicijske koncepte).

Ovde je u pitanju jedan drugačiji prilaz, jedna osposobljenost. Ona ukida prošlost. Jedna ograničenost na sadašnjost, na trenutak "sada" koji je automatski i budućnost, pogled u budućnost (vreme uvek izmiče, manjka).

- promišljanje muzike ne zahteva muzičko obrazovanje, poznavanje notnog sistema, tehniku sviranja (ono je pre svega ispoljeno kroz neposrednost: glas i ples) ali zahteva određeni stepen oslobođenosti (t.j. spoznaju kompleksa, granice) i jednog zdravog stida.

Sve promišljajuće je dovedeno na nivo svesti. Muzika ne može biti informacija, niti puka intelektualna vežba (kombinatorika).

- može li muzika trajati?

Trajanje je određeno konstantnim prisustvom, postojanošću.

Ako je istina da smo izgubili prisnost, takav zadatak dobija dimenziju nemogućeg.

(odricanje od usamljenosti - žudnja za zajednicom)

III

nemoguće pozorišta II
LJUDSKO BIĆE - milenijumska odricanja

Naravno, u pitanju je uvek realnost onoga ko muziku izvodi. Bez teatra, muzika se ne može uzdići na realnost sveta (jer teatar je jezik ovoga sveta, muzika to nije). I u ovom

slučaju (kao i u svakom drugom) realnost sveta je realnost pojedinca, ali pojedinca stavljeno u kontest sveta. Muzika je uvek manipulativna.

Zato što ne zahteva od pojedinca da poima realnost sveta, MUZIKA JE SREĆA I SVAKO ZAJEDNIŠTVO KOJE SE OSTVARUJE PUTEV MUZIKE SAMO JE PRIVID (kao i u smrti).

Ona je u samoj suštini uvek poziv iz daljine, nekog drugačijeg, "lepšeg" (savršenog) sveta, poziv koji je shodno tome samoubilački i kao takav uvek ograničen na jednoga t.j. usamljenički.

- samoubistvo kao proces inicijacije, prolaska kroz vreme. Ubijamo sebe jer OSEĆAMO da ne pripadamo ovom svetu. Iz slabosti da na sebe zaista dignemo ruku budi se, gomila u nama teret jednog neostvarenog čina koji se prelijeva na spolja.

Ubistvo je realnost ovoga sveta.

Ubijamo sebe jer ZNAMO da pripadamo ovom svetu.

Ništa ne guši toliko, koliko ta potajnost da je nešto nekada trebalo uraditi, nešto što bi nas oslobodilo svog bola, svih osećaja, svog znanja, a mi to nismo uradili.

Ipak, uteha postoji; SREĆA (nesreća).

Ona je muzika.

3

Zbog svega toga teatar mora da posmatra stvari na nivou ljudskog bića. Jedino na nivou vrste mi smo odvojeni od nagona (ili želja kako se obično govori).

U pitanju je biologija.

Put do ljudskog bića je put teatra.

On nečim mora biti iniciran.

Svaka inicijacija je samoubilačka.

- da ne bi postojala potajnost, JEDNO BREME NEISPUNJENE ŽELJE, neophodno je proživeti je.

Samoubistvo se ispostavlja kao neophodnost.

Dalje od tog čina započinje sušta realnost ljudskog bića, jedno smeštanje u zajednicu (vreme).

Sam čin ubistva se nikada ne desi.

U pitanju je ogledalo, intima kupatila.

Teatar je oružje koje primičemo srcu ispred ogledala.

Takav prizor je slika ovog sveta.

Dolazimo do trenutka kada treba odbaciti oružje, jer je u pitanju egzistencija, borba za sopstveni život, inicirana borba za sopstveni život.

Odbaciti pozorište.

4

Dalje izranja KORISNOST (posle oružja dolazi oruđe, mir). Korisnost ubistva?

- odbacivanjem pozorišta ono postaje beskorisno. Odbacivši takav postojeći red stvari zakoračujemo u područje večnosti.

Večnost se ogleda u odsustvu želje (samoubistva koje je dovedeno na nivo nagona).

Samoubistvo je infantilizam.

Želja se uvek zadovoljava.

5

I odricanje od sreće (muzike)

II odricanje od ubistva, korisnosti (pozorišta)

U prostoru besmisla, ne zato što ćemo umreti (jer u smrti je smisao) već zato što ćemo živeti.

Lišeni smo iščekivanja, svake vrste napetosti.

Zakoračivši u večnost jedan mir osvaja biće.

Ništa više nije važno.

Večnost je sopstveni izbor, ne kletva (izgubljene duše, vampiri, nosferatu...). O sisanju bi se moglo dosta toga reći.

Milost i užas se spajaju.
Scena je mesto religijskog značenja, žrtveničkog.
Otuda i ritualna svetost predstave.
Odreći se toga?!

6

Muzika razoružava, ili bolje; ona naoružava.
Oružjem koje je teatar.
Ona obuzima.
Ona je uvek daleko iznad egzistencije.

Zato je dekonstrukcija nje neophodnost (dovođenje na nivo egzistencije, na samu hemiju, živi proces). Rad sa muzikom svoju suštinu nalazi u tome. Ono što podleže procesima jeste organika.

- muzika zbog toga što obuhvata vreme, a prisustvo (ono što je sada) je samo telo, telo u prostoru i njegove akcije.

7

Razvijaju se tehnike...

- potreba ovog sveta, ubedenost.
Tehnika svoje postojanje nalazi jedino u prezentaciji. Ona je lažna demistifikacija koja za svrhu ima da fascinira, DA UTKA VREME U NEŠTO ŠTO ONO NIJE.
U pitanju je alibi, dokaz da si dugo ("ozbiljno") na nečemu radio, da si se bavio time, da si to izveo na nivo modela

koji je primenljiv, da si se ŽRTVOVAO, da si tržišno korektan.

Tehnika glumca je pitanje unutrašnjeg rada. Uobličiti svoj unutrašnji proces na prezentativni (tehnički) nivo izazov je vremena.

- tehnika koja se neće zasnivati na spoljnoj prisutnosti (na kretnji) nego na unutrašnjoj (proceduralno - alhemijskoj), koja je ceo život...bez manifesta.

8

Gluma nije zanat - uzmimo ovo kao nepobitnu činjenicu i na njoj gradimo misao.
Ne može se niko naučiti glumi.
Pedagogija ima jedan zadatak - da osposobi.
Osposobljenost uvodi pojam pojedinca.
Učenje je prepušteno pojedincu.

Zanat (umeće) zahteva posrednika, objekat umešnosti. Objekat je uvek mrtav. On je rukotvorina, zapis. Gluma kao zanat čini glumca mrtvim čovekom, jer on nastupa posredno. Njegov objekat je koncept u okviru koga nastupa, a on je unutar njega samog. On je sam život.
Život nije nikakav koncept.
Glumac je živ čovek.

Objekat je predstava, deo života. Glumac stavlja sebe u službu predstave i samim tim postaje stvar. Stvar je mrtva, treba je oblikovati...gluma je zanat.

Svođenje na stvar ne ometa konstataciju da je čovek na sceni živ.
Ali ljudski zahtevi, bar kada se radi o drugome, uvek idu preko materijalnog.
U pitanju je jedan zahtev publike, jedan ultimatum auditorijuma - medio-kriteta.

- "dao si mi meso koje je mrtvo
oživi ga, učini ga da pleše
ono za jelo nije, ali učini me gladnim"
- izazivaj moje intelektualne, seksualne... centre.

9

Kompromis je pronaden u "živoj stvari".
Glumac je ŽIVA STVAR.
Živa stvar je raspeće (glumac-žrtva).
Pozorište svoju svetost izgrađuje na glumcu, kompromisu,
politici.
Ova veza se tek naslućuje.

III odricanje od politike (svetosti)

...ljudsko biće je ogoljeno.

10

- žudnja za zajednicom, za komunikacijom.
Svako poistovećivanje sa stvari omogućuje ubistvo. Sve se
povezuje.

Moramo da razumemo da imamo posla sa NEPOSTOJEĆIM
KATEGORIJAMA.

Predstava je igra. Jedno ponavljanje. Kretnja se
automatizuje. Ostavljen je (sužava se) prostor, jedan
koncentrat NIŠTAVILA. Otvara se novi plan - doživljajni.

Ponavljajući ih, stvari ne postaju dosadne.

I u večnosti, one ne postaju dosadne.

Ljudsko biće stoji naspram večnosti.

Besmisleno kao i užitak.

Od vođenja ljubavi, pa do jela... poznati pokreti, poznati
užici.

- ka NEPOZNATIM UŽICIMA.

Oni su često povezani za bol, ili bolje reći; za jednu
otupelost.

Da bi smo je preveli u užitak moramo se odreći materijalnih
sudova (emocija koje izazivaju).

Kada kažem bol (otupelost) mislim na neizdrživu ustreptalost
organizma, jedan neobuzdavajući zanos (užas) koji u trenutku
prostruji kroz nas (nikakvo drevno mučenje; čupanje noktiju,
dranje koža...- mislim na ono posle svega toga).

U pitanju je, očito, izmena osećaja.

S mišlju.

Fizička (alhemijaska) promena receptora.

Skretanje nerava.

...glumac se rada...i umire.

